

מסורת הש"ס

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

תורה אור

איניבין לן כסא דכספא. שהיו רואים לברוק מהו: אמרי ליה. לרש גלותא: דמירא. נצר נעלת שמין: מיכל אכלי וטעמי טעמתי: מירא לא עביד לן האידנא. לא שמטנו היום בהמה בעלת שמין: בדוכסא. בעור היו נדקין במקום ריסתנא זו בצף היך ומלאנו בעור שהול לנן: דאמר רב הסדא חירא כוואכמא לקוסא היא. טלמי לנן בעור שמור לקומא היה שם נכשר ונהפך העור ללנן: עשה לו קימן כנו נחרת ססוי כרו ליה בירא. חפרו גומץ שיפול בו: ושדו ליה ליספא. השליכו ממללת על פי הנזר כדי שלא יבין ומושבו: ליסי מר לינח. לשכב במשכבו: נחר ליה רב הסדא. עשה לו קימן כנו נחרת ססוי וימיה ה: א"ל. רב ששה ליוקא פסוק לי פסוקין: נטע לך. פסוק הוא צעשאל: הדר מינח. חזר מעליה לימן או לשמרת כריכות. לרחוק בהן גזונן: הכא חריגו. צצבל: שידס ושדסין. עד זכר ועד נקבה: שידסא. שידה עגלה למרכבת נשים אורסי: בי שחין. בלוח מקום: מס היא. מה דמותה ומה טיבה. יש אומרים שידה עגלה ראש טולן ואמון איני יודע מאי היא: היכי איבעדי. בלי כלי צרל: שמיר. צרה מששת ימי בראשית ואין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: לאכני אפור. דאמרינן במסכת סוטה (דף מה:) אכניס הללו אין כותבין עליהם כדי שנאמר פתחי חמת ואין מסרטין עליהם צאמל שנאמר במלואתם שלא יהו חסרות כלום אלא תובע עליהם כדי ומראה להן שמיר מנחמן וכן נקבעות מחליקין: ככשנינו. כפאס ציסורין לומר לו היכן הוא: ככשנינו. לחנן לשון מכשש של בגדים (שם דף קמא:). היכא איסי. אשמדאי שאוכל לכשש: כטורא פלן. כהר ונוני: כריא ליה בירא. כרה לו שם צור: עינרא. אבן: וחסמיה בגושפנקיה. בחומתו: סייך לגושפנקיה. נדקו שלא נגע אדם בו גלות צור: וגבני דעמרא. גזיות נמר: וויקי דחמרא. נרות יין: בירא מספאי. במורד ההר למטה מנזרו של אשמדאי: ושפינו למיא. בגון השופה יין (דלחמריה וי"מ דף פ:). הריק מי צור העליון למוך התחתון דרך נקב שנקב צפה שפין שמי הצורות ומתוך שהרששון קרקעימו גבוהה מקרקעית התחתון נרקו הימים לתוכו מאלהיה: וספמינו. לנקבים שפין זה לזה כדי ששפיסי יין בעליון לא יוצב ממנו לתחתון: וכרא בירא. אחרינא מעילאי לבזרו של אשמדאי: וטמינו. מילא אותן שמי נרות עפר כדי שלא יבין אשמדאי: עמינו. סתמן כדמחרגמינן סתמוס פלשמיס (כראשית זו) עמנון פלשמי: כי אסא. אשמדאי: סייריס בגושפנקיה. ומלאו שלם: לא פני ליה. לא יוכל להתאפק: רוס וגנא. נשתכר וינדס: נסיס אסא. בנייהו מן האלין: ספמיס. קבר השלשלת סביב זארו שלא יוכל ראשו ללאת: סוס קא מפרול. משתגע ומתעסק בלתיקה הימנו: דמרך. הקביה: סף ביה. נמתך בו: סוכא. לרף קטן כמו כונא לזידי: דארמלא. אלמנה הימה דרה זו: איחנא

גליון הש"ס

חום ר"ה ובחיי ובר נבי יואב. פ' לעיל דף טז ע"ב ומ"ט שם על הגליון:

דאמר רב הסדא אוכמא בחיורא וחירא כוואכמא לקומא היא. פירוש טלמי שמור בעור לנן או טלמי לנן בעור שמור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו חס דנזיר גריש פרק בית שמי (דף ע"ב:) משמע דלא מיירי רב הסדא אלא בשור שמור בין שוריים לבנים שהשמור מגרע טלס ומתקלקל מתקם על ידו ופרין הסם מממני' דהסם דמשמע שהלנן גרוע ומסיק דרב הסדא איירי בתורא דקדמנאי דהסם שמור גרוע טפי ואורי' דתרי מיני וינוו ומילתיה דהכא איירי בטלמי שמור בעור לנן ולנן בעור שמור והסם מיירי בשור שמור בין שוריים לבנים ותדע דככל הספרים ישנים שלא גרסינן הסם במילתיה דרב הסדא אלא אוכמא בחיורא לקומא ותו לא וכן נראה דלי גרסינן חרווייהו כמו הכא ונפרש מד לטלמי ומד לשור בין השוריים אס כן מאי פריך הסם דמנא ליה דאוכמא בחיורא קאי אשור בין השוריים נימא איספא ולא יקשה כלום.

רבינו חס: **איכא** שמידי דאיתי משה לאבני אפור. הכא משמע ללאני אפור בני שמיר ופ"ק דקידושין (דף ל"ג.) גבי עובדא דדמא קן נמינא נקשו ממנו אכניס לאפור זה היה צבית שני מדקאמר לשהה נולדה לו פרה אדומה כי' דצבית ראשון לא עשו פרה כדאמר' שיהא עשה עורא ואס כן היה שמיר צבית שני ואין להקשות דכפרק במרא דסוטה (דף מה:) חנן משמחו נציאים האשונים בטלו אוריס ותומיס ומשחרב בית המקדש בטל שמיר דהיינו בית המקדש שני מדקאמר בית המקדש סתם והסם בגמרא נקט בית המקדש ראשון על מיני אחריני ועוד מדלא ערבינו כהדי אוריס ותומיס והי ליה למימני משמחו נציאים האשונים בטלו אוריס ותומיס והשמיר דמשמחו נציאים הרשונים היינו משחרב בית המקדש ראשון בטלו אוריס ותומיס ולרין לומר ששמרו מימי שלמה עד חורבן בית שני הקשה הר' אלחנן במסכת ע"ו צ"ב ר' ישמעאל (דף ע"ב:) גבי אבני מונח שקלוס אכשי יון ליסברינו אכניס שלמות אמר רחמנא ליסברינו לא מניף עליהם שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות דחגירת לפורן פוסלת במזבח^ט והן סוביא אמיא כמ"ד כסוטה (דף מה:) דליטריך שמיר לאבני בית המקדש והא דכתיב מגוררות במגירה מוקי לה באבני ביתו^י: ז"ל אייתי שידה בו' כי לא ראו לשאלו באוריס ותומיס כשסולין לשאלו על ידי דבר אחר: **ובתיב** ונות וין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכבד עדיין היו יודעין כמו ארור עושה מלאכת ה' רמיה צ"ב לא יתפור (כ"ב דף ע"ב:) * גבי יואב: לגזוקתי

1. ויאמר לו אבר נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחר לך אחר מנהגים וקח לך את חלצתו ולא אבה עשהאל לסור מאצ"ו: שמואל ב ב כא
2. נכסחי לי גם בסוף והב וסגלת מלכים והפדיות עשיתי לי שרים ושרות ומעונות בני תאדם שרדה ושרות: קהלת ב ח
3. והבית בהביתו אבן שלמה מסע נבנה ויקבות והרין כל כלי ברזל לא נמשע בבית בהבנתו: מלכים א' ו' ו' 1
4. לך הין השה שקר וכל שנה בו לא יחבסו: פיטרי ב א
5. ונות וין ותירוש וקח לב: הושע ד יא